

◆ L'HORA NOVA ◆

Abans que tot, la guerra!

Una malaltia que s'encomana fàcilment, ha portat certa inquietud en els llocs de direcció del nou ordre revolucionari. Ens referim a l'afany, no ja d'iniciatives més o menys desdibuixades, sinó a l'efectivitat de resolucions en l'ordre econòmic, amb un caire absolutament particularista. Aquestes activitats ens revelen l'absència del sentit real del moment que vivim, el qual exigeix sumar l'esforç de tots a les necessitats de la guerra. Ben altrament que treure'n avantatges, l'hora actual és de sacrifici i de prova per a demostrar al món enter la capacitat del nostre proletariat per a l'obra creadora de la Revolució. Constituïria un error imperdonable abandonar les formacions en peu de guerra a la seva insuficient dotació, per creure que ja s'hi ha fet tot el necessari. Moralment, mentre la lluita subsisteixi, la mobilització afecta a tothom i no hem de sentir altre desig que el de servir la causa antifeixista, sigui des del lloc que sigui, i disposats al sacrifici.

Cal fer-se amb la idea que l'enemic és fort i que els nostres efectius han d'arribar al major grau de potencialitat si volem reduir-lo. I això ho aconseguirem si batega en el nostre cor l'esperit guerrer, el sentit de responsabilitat que contraïem davant la història. Pensem que els nostres companys del front s'han avençat a deramar generosament la seva sang, en la plena confiança que altres i altres seguirien el seu camí, i es mantindria encès el foc mentre un sol home quedés en peu.

Fora dels quadres orgànics indispensables pels treballs de reraguarda, no ha de restar un sol individu que no pressenti l'eventualitat d'enquadrar-se en les columnes a què obliguin les necessitats de la lluita. Tots en peu de guerra! El moment ho exigeix.

EXPECTATOR

El Comitè de Proveïments

Es ja un deure d'informar al poble de les tasques que el Comitè de Proveïments té cada dia més feixugues degut a les actuals circumstàncies i que són moltes vegades que es troba amb dificultats per manca d'una bona ordenació i estadística del consum dels queviures més necessaris per a proveir als detallistes de la nostra ciutat.

El Comitè de Proveïments que té d'acudir a resoldre infinitat de qüestions i assumptes, necessita l'ajuda d'aquests per a desglosar el seu treball, i amb millor eficàcia donar hi solucions més satisfactòries, que no pot fer moltes vegades per la premura del temps amb què li són confiats.

Són molts fabricants o detallistes que no s'enteren dels avisos i anuncis que per mitjà d'aquest portantveu es publiquen, ni llegeixen els cartells que abans d'entrar a les esmentades oficines hi ha exposats. Però s'internen per a fer preguntes de qüestions ja resoltes, fent perdre un temps malaguanyat en aquests moments que tan necessaris són per a l'ordenació i controlació de la vida econòmica de la nostra Ciutat.

Ell té al seu càrrec l'Oficina Agrícola Comarcal, té d'acudir al sosteniment i desenvolupament de la Cuina Col·lectiva, de què no faltin queviures tant als hospitals, com a les diverses cases de beneficència. De la neteja i conservació dels edificis incautats. De la recaptació dels donatius de cabals, per al Front i Hospitals de Sang, transformant-los amb queviures per a trametre'ls al Comitè Central de Proveïments. De la regularització dels preus dels queviures. De proveir de queviures que escassegin a la Ciutat als expenedors dels mateixos. De la classificació i ordenació del mobiliari, roba, objectes i demés utensilis trobats en els locals incautats, i en fi, són tantes les coses, que es faria llarg esmentar-ho ací.

Però, per altra part, els detallistes i fabricants són moltes les vegades que no saben el consum setmanal ni mesal que fan dels articles que expenen. Acudeixen al Comitè de Proveïments com si el mateix disposés d'un estoc de primeres matèries per a proveir-los. Ignoren que quan intervé el Comitè de Proveïments amb un d'aquests afers és quan la seva adquisició o circulació passa a ser una cosa anormal. Mentre normalment poden ells proveir-se'n, el Comitè de Proveïments no se'n preocupa. Posa la màxima de confiança amb aquells.

Cal fer-nos càrrec que més d'una vegada ens trobarem mancats a les nostres llars d'algun article que no podrem adquirir. Avui per avui, ens manca el bacallà solament, i escasseja el peix. Demà no sabem el que ens faltará. Però si tothom coneixés la situació dels demés pobles i ciutats de Catalunya faríem com el fill pròdig que tot seguit voldríem tornar a casa nostra. En aquests moments de sacrificis i de lluita no podem tenir capricis en l'adquisició dels queviures, i tenim de preocupar-nos solament de poder-nos alimentar. Potser vindrà un dia que solament uns pocs articles podrem adquirir per alimentar-nos i ens donarem per tot satisfets de no haver d'establir la cuina col·lectiva, no solament per als necessitats, sinó per tot el poble, per a estalviar i economitzar les primeres matèries. Hi ha qui no menjava mai bacallà quan les tendes estaven ben assortides, i ara té el caprici de comprar-ne quan sap que no pot fer-ho.

La recent creació de l'Oficina Agrícola Comarcal i Comitè Comarcal de Proveïments controlaran en gran manera les subsistències i faran que la nostra comarca no es trobi desproveïda de les de primera necessitat. En una altra ocasió parlarem extensament d'aquestes dues noves institucions que de tanta utilitat poden ésser per a l'esdevenidor.

JOSEP FARRARONS